

Лошак

Руданський Степан Васильович

Напосілися злодії
Раз на мужика
І, чи з поля, чи із стайні
Вкрали лошака.
Мужик ходить, ломить руки,
На святе дає;
Коли чує — аж у стану
Лошак його є.
Поклонився асесорам
Мужик-неборак;
Асесори йому кажуть!
«Пашол вон, дурак!
На слово ему поверить!
Экой дуралей!
Приведи для показання
Восемь душ людей!»
Мужик ходить, просить, поїть,
Восьмеро найшов,
Дав попові на молебень
Та й у стан пішов.
Поклонився асесорам
Знову неборак.
Асесори знов говорять:
«Пашол вон, дурак!
Экой чорт сюда приносить
Этаво хахла!
Суется с сваей кабылай!..
Есть важней дела!
Придешь после!» Через тиждень
Знов мужик іде,
Вибирає, поїть свідків
І у стан веде.
Діла знову в асесорів,
Гонять мужика.
Став хазяїн, стали люди —
Нема лошака!
Аж піднявся і говорить
Іден з-межи них:
«Не відіб'єш ти коня[ки]
Від тих станових!
А як ще нас разів кілька
Сюда поведеш,
То будь певний, що й корову

З дому ізведеш...
Подаруй їм ту коняку
І не голоси...
А скажи, мов, що вклепався,
Ще й перепроси!»
І послухав мужик ради,
Іде до панів:
«Вибачайте, я вклепався!»
Бух панам до ніг!
«Как же ты, дурак, не знаешь,
Что было твое,
Да к чужому привязался,
Выдал за свое?..»
«Вибачайте, благороддя,
За вину мою!
Маю жінку і із нею
Років сім жию,
А щоб її який злодій
В стан запакував,
Мусив би-м панам сказати,
Що ей не впізнав!»

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/loshak